

РЕШЕНИЕ

№ 59

гр. Враца, 26.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА в публично заседание на тринадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калин Тр. Т.

при участието на секретаря В. Кр. Н.а
като разглежда докладваното от Калин Тр. Т. Търговско дело №
20221400900169 по описа за 2022 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е образувано по искова молба вх. № 6080 от 20.10.2022г., подадена от И. Й. Н., ЕГН: ***** и Ц. В. Н., ЕГН: *****, и двамата с адрес: ***, общ. ***, ***, чрез адв. Н. Д. и адв. Ж. Т., с която са предявили срещу ответника ЗД „Бул Инс” АД, ЕИК: ***, адрес: ***, субективно и обективно съединени иски за заплащане на сумите, както следва: 200 000 лв. на И. Й. Н. и 200 000 лв. на Ц. В. Н. - главници, представляващи застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в търпени страдания, вследствие смъртта на Б. С. Б., ЕГН: *****, починал на 26.12.2021г., настъпила при ПТП от 26.12.2021 г., ведно със законната лихва върху тези суми, съгласно чл.429, ал.3 от КЗ, считано от 24.03.2022г. – датата на предявяване на претенцията пред застрахователя, до окончателното ѝ изплащане.

В исковата молба ищите И. Й. Н. и Ц. В. Н. твърдят, че на 26.12.2021г., около 17:10 ч. по път II - 15 /Враца - *** - Мизия - п.к. Сараево - Оряхово/ в районна на км. 16 + 000, е настъпило ПТП, при което л.а марка “Ауди”, модел „80“ с рег. № ВР *** ВВ, управляван от виновния водач И. Н. Л., ЕГН: *****, в резултат на неправомерно движ.е, несъобразено с разпоредбите на ЗДВП, движейки се с несъобразена скорост с пътните условия и видимост, самокатастрофира, в резултат на което, в рамките на секунди след ПТП, загива возещият се на предна дясна седалка в автомобила пътник Б. С. Б., ЕГН: *****. Поддържат, че починалият се явява отглеждан син в тяхното семейство, а те се явяват негови фактически

родители, продължили грижата за него и след навършване на 20 годишна възраст до смъртта му, т.е. още в продължение на пет години. Посочват, че във връзка с процесното ПТП е издаден Констативен протокол за ПТП с рег. № 967000 - 1160/07.02.2022г., в който е отразено, че отговорността за последното е на водача на лекия автомобил И. Н. Л., както и че относно настъпилото събитие е образувано ДП № 1376/2021 г. по описа на РУ на МВР Враца, пр.пр. по описа на ОП Враца. Изтъкват, че към датата на събитието е било налице валидно застрахователно правоотношение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за л.а. марка „Ауди“, модел „80“ с рег. № ВР *** ВВ между виновния водач и ответното дружество ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК: ***, начална дата на покритие 14.09.2021 г. и крайна дата на покритие 13.09.2022г. Твърдят, че на основание чл. 380, ал.1 от КЗ на 24.03.2022г. са депозирали писмена претенция пред застрахователя за изплащане на обезщетение за неимуществените вреди, изразяващи се в болки и страдания по повод смъртта и загубата на Б. Б., по която са образувани преписки по щети № 2210008098 и № 2210008098 от 01.04.2022г. при ЗД „Бул Инс“ АД, по които са получили два броя писма от 01.04.2022г. с идентично съдържание, адресирани до всеки един от тях - отговор от ответника, че няма основание да изплати застрахователни обезщетения, който приравняват на отказ, съгласно чл. 496, ал.2, т.2 КЗ. Поддържат, че със смъртта на Б. С. Б. са изгубили своята най-голяма емоционална и духовна опора, център на тяхното семейство и единствен син за тях, тъй като са имали само момичета до появата му в тяхното семейство, че със смъртта му губят най-ценното в живота си - своят единствен син, любим човек и приятел. Посочват, че са имали статус на приемно семейство, в което Б. Б. е бил настанен с поредност няколко пъти до навършване на 20 годишна възраст от същия, тъй като е изоставен от родените си родители, както и че са имали изградена силна, изключителна връзка на силна любов и привързаност, заместваща и припокриваща се в случая с тази между родени родители и техните деца, между тях и отглеждания от тях син Б. Б. от датата на наставянето му в тяхното семейство, до датата на смъртта му, тъй като след навършване на 20 годишна възраст същият е останал да живее с тях в къщата, която е приемал за дом. Следва в исковата молба обстоятелствено описание на събитията от живота им, считано от запознанството на ищцата И. Н. с Б. Б. през 2012г. и настаняването на последния на 02.09.2013г. в семейството им до неговата смърт, както и на изградената силна връзка на доверие, обич и взаимни чувства на топлина и грижа между тях, които замествали изцяло липсващите родители при Б. от една страна и липсващия син при И. и Ц. от друга. Изтъкват, че търпят изключително тежко загубата на Б. Б., че негативните последици са невъзстановими и оставят дълбок и болезнен отпечатък завинаги, че силната емоционална връзка, която са имали и нелепата смърт на починалото лице в неговата млада възраст, правят вредата непоправима, материално неизмерима и непреодолима във времето. Отбелязват също, че пострадалият е бил жизнен, отзивчив, изпълнен с

желание да живее, че се е грижил за семейството си, че е бил изключително всеотдаен и работлив, с грижа към родителите си, сестрите си и приятелите си, че не е останал без работа и в момента на смъртта си е работил. Твърдят, че към настоящия момент не са се отърсили от случилото се и страдат от постравматичен стрес, изразяващ се в нарушение на съня, често главоболие и тревожност, като наличните им здравословни проблеми се задълбочават и развиват в отрицателна посока. Преди настъпилото събитие са били контактни, радвали са се на сплотена семейна среда и на спокоен живот, както и на срещи с близки и приятели, а в момента са затворени и отчуждени, избягват срещи с други лица и така обичайните за всеки нормален човек с приятели и стремеж към положителни емоционални преживявания; затворили са се в своя социален и семеен кръг и не общуват извън него, като са настъпили и проблеми в общуването им с най - близките им лица и помежду им, тъй като всеки преживява тежко загубата, но по своему. Посочват, че настъпилото събитие има за последица силно негативно влияние върху целия им бъдещ живот, че е налице особен интензитет на търпените болки и страдания, както и силно негативен отпечатък върху тяхната психика.

Ответникът ЗД „Бул Инс” АД, ЕИК: ***, гр. София, чрез пълномощника си, в срока по чл.367, ал.1 ГПК е подал **отговор**, с който оспорва изцяло по основание и размер предявените искове. Оспорва да е причинен деликт от страна на водача на л.а. „Ауди” с рег. № ВР *** ВВ, ако това е И. Л., оспорва същата да е действала противоправно и виновно в причинна връзка, с което да е настъпило процесното ПТП, като твърди, че до подаването на отговора няма влязла в сила присъда, която да е задължителна по реда на чл. 300 ГПК. Оспорва също и твърдението, че Б. Б. е бил пътник в този автомобил, както и механизма на ПТП, като счита, че представените по делото доказателства нямат установителен характер по отношение начина на настъпване на ПТП. Ответникът оспорва също наличието на особено близка връзка на ищците с починалия и действително претърпени от смъртта му вреди, оспорва да е налице „изключение”, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка между ищците и починалия Б. Б.. Твърди, че двамата ищци са били „професионални приемни родители”, на които по силата на договор с Дирекция „Социално подпомагане” - Бяла Слатина и срещу възнаграждение е била поверена грижата за Б. Б., тоест по договор те е трябвало да подсигурят семейна среда и грижа за детето, а не е правено заради силна емоционална връзка например, както и че покойният Б. Б. е бил настанен в тяхното приемно семейство във възраст, в която е бил сравнително голям и то за няколко години до навършване на 20 години. Поддържа, че няма каквито и да е данни или твърдения от ищците за намерение за осиновяване на Б. Б. и отглеждане в това качество, нито за третирането му като свое родно дете, което да е обективизирано с елементарен юридически акт, поради което те нямат право на обезщетение, поради липса на елемент от фактическия състав, визиран в тълкувателната практика. Отделно от изложеното, твърди, че фактическите им отношения са продължили за период по-къс като

времетраене, отколкото периодът, в който не са имали връзка. Оспорва иска и по размер с твърдения, че претенцията е прекомерно завишена и не отговаря на закона, на ППВС № 4/68 година, на икономическата конюнктура в страната и вредата, като се позовава на чл. 493а КЗ и § 96 КЗ и твърди, че по случая има образувани претенции и от други наследници на починалия, което изключва наличие на основание за присъждане на обезщетение за правоимащи от разширения кръг. Прави евентуално **възраЖ.е** за съпричиняване на вредата от страна на пострадалия Б. Б. с твърдение, че е бил без поставен предпазен колан, като пътник в л.а. „Ауди” с рег. ВР *** ВВ, евентуално управляван от водача И. Л., и че е могъл да избегне или ограничи травмите, причинили смъртта му, ако е бил с поставен предпазен колан при същия механизъм на ПТП; евентуално, че се е качил в автомобил, управляван от алкохолно повлиян водач, като така се е поставил в превишен спрямо нормалния риск. Прави евентуално **възраЖ.е** по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна.

По делото в срок е постъпила **допълнителна искова молба** от ищците. В същата, във връзка с твърдяното съпричиняване от страна на пострадалото лице, твърдят, че Б. Б. е спазил всички правила за двиЖ.е по пътищата и не е допринесъл за настъпване на собствената си смърт. Относно оспорване наличието на описаните от тях по вид и характер болки и страдания смятат, че са ангажирали съответните доказателства и доказателствени искания, с които да ги установят. Считат също, че претендирания размер на обезщетенията е справедлив и отговаря на съдебната практика в България. Посочват, че Б. Б. има живи родители, които не са се отказали от родителските права върху него към онзи период, същият не е изоставен с цел осиновяване, но изоставен завинаги без ангажимент към него от нито един от тях, като и двамата са били и са с неизвестен адрес, което е било и формалната пречка на процедурата по осиновяване от тяхна страна. Твърдят, че са имали желание и са направили опити за осиновяване, както и че Б. Б. е желаел същото, но такова не е било е възможно.

В срока по чл.373, ал.1 от ГПК по делото е постъпил **отговор на допълнителната искова молба**, в който ответникът заявява, че оспорва исковете по основание и размер и поддържа отговора на исковата молба, като излага съобраЖ.я в тази насока, идентични с излож.те в отговора на исковата молба.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства, както и заключението на вещите лица по изготвената комплексна съдебно-медицинска и автотехническа експертиза, намери за

установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните и от доказателствата по делото се установи, че на 26.12.2021г., около 17:10 ч. по път II - 15 /Враца - *** - Мизия - п.к. Сараево - Оряхово/ в районна на км. 16 + 000, е настъпило ПТП, при което лек автомобил марка "Ауди", модел „80“ с рег. № ВР *** ВВ, управляван от водача И. Н. Л., ЕГН: *****, в резултат на двиЖ.е със скорост, несъобразена с пътните условия, самокатастрофира, в резултат на което загива возещият се на предна дясна седалка в автомобила пътник Б. С. Б., ЕГН: *****.

За произшествието е съставен Протокол за оглед на местопроизшествие от 26.12.2021 г. от разследващ полицаи при РУ на МВР, гр.Враца, след посещение на мястото на ПТП, в който са описани времето, мястото, участниците в произшествието, състоянието на пътното платно, разполоЖ.ето на ППС и пострадалите и др. Към протокола е приложен фотоалбум. За произшествието е образувано ДП № 1376/2021г. по описа на РУ на МВР - гр. Враца. Произшествието е документирано и с Констативен протокол за ПТП с пострадали лица с рег. № 967000-1160/07.02.2022г. от дежурни служители ПТП от сектор ПП при ОДМВР - Враца, в който е посочено, че в резултат на настъпилото на 26.12.2021г. ПТП е убит пътника на предна дясна седалка на лек автомобил "Ауди-80" с рег. № ВР *** ВВ Б. С. Б..

Видно е от писмо вх. № 2847/26.04.2023г. на РУ на МВР - гр. Враца, че към посочената дата разследването по ДП № 1376/2021г. е във фазата на досъдебното производство и няма привлечени обвиняеми лица. От приложеното към това писмо уведомление от 29.12.2021г. на РУ на МВР - гр. Враца се установява, че ДП № 1376/2021г. по описа на РУ на МВР - гр. Враца е образувано при условията на чл.212, ал.2 НПК за престъпление по чл.343, ал.1, б. „в" вр. чл.342, ал.1 НК.

От представеният препис – извлечение от акт за смърт № 19/27.12.2021 г., издаден от кметство с.***, община Враца /л. 14/, се установява, че Б. С. Б. е починал на 26.12.2021 г. в с.***, община Враца.

За установяване причините за настъпване на процесното ПТП, неговият механизъм и наличието на причинно-следствена връзка между произшествието и смъртта на Б. Б., както и за установяване на получените от последния телесни увреждания и причините за смъртта му, по делото е назначена комплексна съдебно-медицинска и автотехническа експертиза. На база на прилоЖ.те по делото доказателства и тези по ДП № 1376/2021г. по описа на РУ на МВР - гр. Враца, вещото лице, изготвило автотехническата част на експертизата, е дало заключение, че от техническа гледна точка ПТП е настъпило при следния вероятен механизъм: На 26.12.2021 г. около 18,05 часа в тъмната част на денонощието, при ясно време и нормална видимост в дясната лента на платното за двиЖ.е на път II-15 в посока от гр. Враца към с.

Баница се движил лек автомобил „Ауди 80“ с рег. № ВР***ВВ, управляван от И. Н. Л. със скорост около 136 км/ч.; в определен момент на км 16+000 пред лекия автомобил безстопанствено животно (куче) е предприело пресичане на платното за движ.е от ляво на дясно по посока на движ.ето на автомобила; поради движ.е с превишена скорост лекия автомобил, достигайки мястото на удара, е блъснал с предната част тялото на животното; след удара лекия автомобил е продължил движ.ето си напред с отклонение в дясно, като е напуснал платното за движ.е и се блъснал и се установил до крайпътни дървета. Според заключението при ПТП водачът на лекия автомобил „Ауди 80“ с рег. № ВР***ВВ е получил нараняванията, описани в медицинските документи, а пътникът на предната дясна седалка Б. С. Б. е починал на място. От заключението се установява също, че от техническа гледна точка причина за настъпване на ПТП са субективни действия с органите за управление от водача на лекия автомобил „Ауди 80“, което е довело до движ.е с превишена скорост от 136 км/ч, поради което след удар в животно (куче) се отклонил в дясно, напуснал платното за движ.е и се блъснал в крайпътни дървета. В констативно-съобразителната част на експертизата е отразено, че Б. Б. е получил съчетана травма изразяваща се в: 1. закрыта черепно мозъчна травма, изразяваща се в кръвоизливи под твърдата и меките мозъчни обвивки; розов ликвор, мозъчен оток с вклиняване; кръвонасядане на меките тъкани на черепа и разкъсно контузна рана в дясно теменно; лицева травма - кръвонасядания на долен десен клепач и носа в дясно със счупване на носни кости и кръвотечение от носа; 2. гръдна травма - счупвания на ребра двустранно; счупване на гръдната кост; белодробна контузия и разкъсвания на гръдната аорта и кръвоизлив в двете гръдни кухини и сърдечната торбичка; контузия на средностението; 3. охлузвания в основата на тила, лява китка и на двете подбедрици. Според заключението причината за настъпилите телесни увреждания на Б. Б. е процесното ПТП; налице е причинно-следствена връзка между получените телесни увреждания на Б. при процесното ПТП и смъртта на същия. От заключението се установява също, че лекия автомобил „Ауди 80“ с рег. № ВР***ВВ е бил оборудван с предпазни колани за водача и пътниците в него, че пътникът Б. Б. по време на станалото ПТП на 26.12.2021 г. е седял на предната дясна седалка на лекия автомобил и е бил без поставен предпазен колан; няма медицински данни починалият Б. Б. да е бил с поставен обезопасителен колан. По механизъм уврежданията отговарят да бъдат получени от удари с или върху твърди тъпи предмети, както и от сътресението на тялото. Според заключението с оглед високата скорост на движ.е на лекия автомобил „Ауди 80“ около 126 км/ч в момента на удара и механизма на ПТП, в това число и степента на деформациите на лекия автомобил, ефективността на обезопасителния колан е била незначителна, поради което употребата на такъв не е могла да предотврати фаталния изход.

Заключението по изпълнената комплексна съдебно-медицинска и автотехническа експертиза не е оспорено от страните и съдът приема същото

като обективно, компетентно и пълно, изясняващо относими към предмета на делото факти и обстоятелства.

Допълнително по делото са представени и изготвени по ДП № 1376/2021 г. на РУ-Враца съдебно-медицинска експертиза на труп № 164/2021г. от 27.12.2021г. и съдебна химико-токсикологична /токсикохимична/ експертиза от 26.03.2022г., които не могат да бъдат ценени като годни доказателствени средства в рамките на гражданския процес, тъй като не са изготвени по предвидения в чл.195 и сл. ГПК процесуален ред. Данните от първата от тези експертизи са послужили за изготвяне на медицинската част на комплексната съдебно-медицинска и автотехническа експертиза по настоящото дело.

Страните по делото не спорят относно съществуването на валидно застрахователно правоотношение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с период на валидност от 14.09.2021 г. до 13.09.2022г., сключена при ответното застрахователно дружество ЗД „Бул Инс“ АД, с която застрахователят-ответник покрива отговорността на водача на лек автомобил с марка “Ауди”, модел „80“ с рег. № ВР *** ВВ - И. Н. Л.; настъпването на процесното ПТП на 26.12.2021г. и предявена пред застрахователя извънсъдебна претенция на 24.03.2022г. за изплащане на застрахователно обезщетение от ищците за причинени неимуществени вреди вследствие на ПТП от 26.12.2021г. и образувани застрахователни преписки № 2210008096 и № 2210008098; неизплащане на дължимото застрахователно обезщетение от застрахователя към момента на подаване на исковата молба, поради което тези обстоятелства са обявени от съда за безспорни и ненуждаещи се от доказване на основание чл.146, ал.1, т.4 от ГПК с постановено по реда на чл. 374 ГПК определение.

По делото не се твърди и не са представени доказателства за изплащане на дължимото застрахователно обезщетение към момента на приключване на устните състезания.

За разрешаване на спорния по делото въпрос дали ищците са в кръга на лицата, които имат право да търсят обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на Б. С. Б., с оглед твърденията им, че починалият се явява отглеждан син в тяхното семейство, а те се явяват негови фактически родители, продължили грижата за него и след навършване на 20 годишна възраст до смъртта му, по делото са събрани писмени и гласни доказателства.

От приложеното по делото удостоверение за раждане от 23.02.2011 г., издадено въз основа на акт за раждане № 0914/07.11.1996г. на Община Враца, се установи, че ищецът Б. С. Б. е роден на 06.11.1996г. и негови родители са Т. П. Н. и С. Б. И..

От прилож.те по делото удостоверение за съпруг/а и родствени връзки изх. № 149/24.01.2022г. и удостоверение за семейно полож.е, съпруга и деца изх. № 148/24.01.2022г., и двете издадени от Община Враца, се установи, че Б. С. Б. не е женен, че неговата майка Т. П. Н. е починала на 19.08.2016г., както и че същия има сестра еднокръвна Д. С. Б., брат Л. С. Б., брат А. С. Б., брат едноутробен Б. Т. Н. и сестра П. С. Б., които заедно с неговия баща се явяват негови наследници по закон.

Установява се също, че от 10.09.2013г. Б. С. Б. е имал регистрирани постоянен и настоящ адрес *** (видно от прилож.те удостоверения за постоянен и настоящ адрес, издадени на 24.01.2022г. от Община Враца).

Видно е също, от прилож.те по делото удостоверения за съпруг/а и родствени връзки и удостоверения за семейно полож.е, съпруга и деца, издадени на 24.01.2022г. от Община Враца, че ищите И. Й. Н. и Ц. В. Н. са съпрузи и имат две дъщери – В. Ц. Н., ЕГН *****, и Й. Ц. Ц., ЕГН *****.

Установява се също, че И. Й. Н. и Ц. В. Н. имат регистрирани постоянен и настоящ адрес *** (видно от прилож.те удостоверения за постоянен и настоящ адрес, издадени на 24.01.2022г. от Община Враца).

С решение № 70/30.03.2011г., постановено по гр.д. № 169/2011г. на РС – Бяла Слатина, Б. С. Б. е настанен в Център за настаняване от семеен тип (ЦНСТ) ***; със заповед № РД01-0195/02.09.2013г. на вр.и.д. Директор на ДСП – гр.Бяла Слатина е прекратено временно настаняването на Б. С. Б. в ЦНСТ *** и същият е настанен временно за дългосрочно живееене и грижи в семейството на И. и Ц. Н. – утвърдено професионално приемно семейство; с решение № 237/29.10.2013г., постановено по гр.д. № 911/2013г. на РС – Бяла Слатина, е прекратено настаняването на Б. С. Б. в ЦНСТ *** и същият е реинтегриран в семейството на професионални приемни родители И. и Ц. Н. за срок до 06.11.2014г., т.е. до навършване на пълнолетието му; с решение № 19/20.01.2015г., постановено по гр.д. № 883/2014г. на РС – Бяла Слатина, е продължено настаняването на Б. Б. в семейството на И. и Ц. Н. за срок до завършване на средното му образование, но не повече от 20-годишна възраст;

със заповед № 0601-ЗДЗД-5241/07.11.2016г. на Директора на ДСП – гр.Бяла Слатина е прекратено настаняването на Б. С. Б. в семейството на И. и Ц. Н. поради навършване на 20-годишна възраст; със заповед № 0601-РДПС-0024/06.12.2016г. на Директора на РДСП – гр.Враца е наредено заличаването от Регистъра на утвърдените приемни семейства на И. и Ц. Н. по тяхно желание.

Горните обстоятелства се установяват както от посочените заповеди и съдебни решения, заверени копия от които са прилож. по делото, така и от писма вх. № 3612/01.06.2023г. на директора на РДСП – Враца и вх. № 3680/05.06.2023г. на директора на ДСП – Бяла Слатина, в които писма е посочено също, че след утвърждаването на И. и Ц. Н. за професионално приемно семейство, в семейството им е настаняван само Б. Б..

Представени са също и заповеди на ДСП – Бяла Слатина за промяна на настаняването и договори между ДСП - Бяла Слатина и приемните родители, както и множество социални доклади относно починалия Б. С. Б..

За установяване на преживените от ищците болки, страдания и причинените им морални и материални неудобства от смъртта на Б. С. Б., по делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетелите И. Н. А., В. Х. К., И. Г. И. и Т. М. М., всички без родство със страните по делото и отношения със застрахователя.

Свидетелката И. А. – колежка на И. Н. от 2020 година в ЦНСТ *** и близка с цялото й семейство, установява с показанията си, че Б. Б. е живял като член в семейството на И. и Ц. Н., че си имал собствена стая и живял като в собствен дом, че отношенията им били изключително близки, че Б. бил като истински техен син и се обръщал към тях с "мамо" и "татко", че нямало никаква разлика между него и биологичните им две дъщери, че последните го чувствали като брат и изключително близък, а по-малката дъщеря В. го наричала "бати", че споделяли, преживявали, работели и правили всичко заедно като екип и се грижили един за друг. Свидетелката твърди, че Ц. и И. са имали намерение да осиновят Б., но било късно, тъй като същият вече бил на 24 години. Според свидетелката много леко се общувало с Б. Б., той бил винаги лъчезарен, усмихнат, сърдечен и услужлив. Свидетелката само е чула за биологичното семейство на Б. и за първи път е видяла част от него на погребението му; лично той никога не е говорил в нейно присъствие за биологичното си семейство. Същата установява, че след смъртта на Б., И. и Ц.

изглеждали съсипани, не могли да възприемат, че това се е случило; И. не говорила много, плакала; като ходила последния път в тях свидетелката видяла, че снимката на Б. стои в дома им.

От разпита на свидетелката В. К., чието семейство е в близки семейни приятелски отношения с това на ищите, се установява, че Б. е живеел в дома на И. и Ц. в *** в тяхното семейство даже и когато е бил настанен в дома, че е имал собствена стая и че се е отнасял към И. и Ц. като с негови родители, а те към него, като към свое дете; дори Б. повече имал уваЖ.е от момичетата, които са малко по-глежени. Свидетелката твърди, че двете биологични дъщери на Ц. и И. възприемали Б. като истински брат и той ги възприемал като истински сестри, нямало никакво разделение между тях; никога не са се карали, никога не е имало никаква надпревара помежду им; имало уваЖ.е между тях. Преди две години Ц. Н. е изразявал намерение пред свидетелката за осиновяването на Б., за да има тяхната фамилия и за да го направят техен наследник. Свидетелката установи също, че И. и Ц. винаги са идвали с Б. в нейния дом и че Б. е работил с баща си Ц. Н. в строителството и винаги е бил неотлъчно до него. Свидетелката не познава роднините на Б., чула е само за един брат; за нея Б. нямал биологични живи родители, защото през тези години не е чула за майка му и баща му; за свидетелката родители на Б. били Ц. и И.. Когато разбрала за произшествието, свидетелката се чула по телефона с Ц. и той плачел. Свидетелката е била на погребението на Б. в с.Бели извор; Ц. и И. били на погребението заедно с техни приятели; същите били изключително тъжни и разочаровани, тъй като имали Б. като свое дете. Според свидетелката И. и Ц. не могат да възприемат това, че Б. няма да се върне и същата не мисли, че И. и Ц. са се възстановили, тъй като отношенията им с Б. били много близки; на масата в дома им продължава да стои снимката на Б. и свещичка. Семейството на свидетелката и това на И. и Ц. продължават да се събират, но всичко е различно, вече не се веселят, а седят и си говорят общи неща, сещат се за Б., поплачат малко.

Свидетелят И. И. живее в ***, съученик е на И., а с Ц. са приятели от деца. Същият установи с показанията си, че Б. около 10 години е живял в семейството на И. и Ц., че отношенията между Б., Ц. и И. били като семейство и че Ц. и И. отглеждали Б. като собствено дете, така както отглеждали своите две деца. Свидетелят твърди, че Б. е наричал Ц. "татко" и пред него е споделял, че иска да приеме тяхната фамилия Н., защото ги обичал като

собствени родители. Б. много помагал на семейството и заедно с Ц. около 2-3 месеца работили при свидетеля, който е земеделски производител; работили също и в чужбина. Свидетелят установи също, че И. и Ц. били съкрушени от смъртта на Б.. Същият е бил на погребението на Б. в с.Бели извор, но според него не е било редно там да го погребат, защото неговите родители не са го търсили. Повече от хората на погребението били приятели на Ц. и на неговото семейство. Сега, според свидетеля, И. и Ц. са по-затворени.

От разпита на свидетеля Т. М., съсед на И. и Ц. в ***, се установи, че Б. се е отнасял и е обичал И. и Ц. като истински родители и ги е уважавал; те също го приемали и гледали като тяхно дете, като техен син; Б. много се радвал, че отива да живее при тях и бил щастлив; Б. му споделял, че е радостен, че е в семейството на И. и Ц. и че има уваж.ето им. Свидетелят твърди също, че И. и Ц. се отнасяли към Б., както като към техните биологични деца - В. и Й., нямало никаква разлика в отношенията, заедно били истинско семейство. Б. бил добър, народен човек, винаги е помагал на всеки, добронамерен бил и обичал много семейството си – И., Ц. и В.. Свидетелят установи също, че Б. се занимавал със строителство и заедно с Ц. работили, постоянно били заедно. Свидетелят познава лично братята на Б. - Б. и А. , и твърди, че Б. е общувал с А. само по телефона, а доколкото знае от Б., са се чували с Б. само по телефона; Б. има и още един брат, но с него контакти не е поддържал. Свидетелят се е видял с И. и Ц. след произшествието с Б. и те били разстроени и тъжни. Същият е ходил на погребението на Б. в с.Бели извор и твърди, че повечето от хората - роднини на Б. били там, имало също и много общи приятели; И. и Ц. също били на погребението, били тъжни и разстроени. Според свидетеля и в момента И. и Ц. се чувстват по същия начин, като тогава, трудно преживяват смъртта на Б..

За установяване на отношенията между Б. С. Б. и приемните родители И. и Ц. Н. са разпитани ангажираните от ответната страна свидетели Б. Т. Н. - брат на Б. Б., П. С. Б. – сестра на Б. Б., и двамата ищци по други дела в Окръжен съд - Враца срещу ответното застрахователно дружество, и И. Н. Л. – приятелка на Б..

Свидетелят Б. Н. установи с показанията си, че заедно с брат си Б. Б., с техните родители и другите от семейството са живели заедно първите 10 години в с.Бели извор, че майка им е заминала за чужбина и баща им останал сам да ги гледа и му било трудно от финансова гледна точка, тъй като били 6

деца. Същият твърди, че в Дома в *** децата били заедно; отношенията с родния им баща били нормални, като между баща и децата му, той ги посещавал, когато имал възможност, почти всяка седмица, събота и неделя и ваканциите. Според свидетеля Б. се обръщал към майка им и баща им с "мамо" и "тате". Свидетелят установи също, че около 2 години след настаняването им в Дома в *** Б. го взели в приемното семейство на Ц. и И. Н., с които имал близки отношения, особено с И. Н. (дори интимни отношения), която работила в Дома. Б. се обръщал към И. и Ц. с думите „мамо” и „татко” от уваЖ.е и наистина ги уважавал. Свидетелят твърди, че е имало разлика в отношението на Ц. и И. към собствените им биологични деца – две дъщери, и към Б.. Същият установи, че Б. още като непълнолетен е работил заедно с Ц. и приемните родители са му давали някакви пари. Б. е споделял пред брат си доста пъти, че е бил шамаросван от Ц., както и че е имал проблеми с И., без да посочва поводите за тази агресия, в повечето от случаите само е „ял бой”; че когато са били в чужбина Ц. го е гонил от квартирата, в която са били, както и че брат му си купувал повечето неща със собствени средства. Свидетелят твърди, че от една година преди смъртта си Б. е имал приятелка И., с която живеел на квартира във Враца, а когато не е бил с приятелката си И., Б. е живял в *** при И. и Ц.. От показанията на същия се установи, че двамата с Б. са се виждали всеки ден за различно време - от 20 минути до няколко часа; събирали се в селото заедно с техни приятели, като на срещите И. също присъствала.

Разпитаната по делото свидетелка П. С. Б. – сестра на Б., твърди в показанията си, че заедно с майка си и баща си и останалите братя и сестри (общо 6 деца) са живели в с.Бели извор, като нормално семейство, при взаимно уваЖ.е и обич. Впоследствие майка им заминала за чужбина и баща им останал сам и тъй като същият нямал финансова възможност да ги гледа, а и нямали къде да живеят, тъй като къщата, в която живеели, била на баба им и дядо им, всички деца били настанени в Център за настаняване от семеен тип в ***. Впоследствие Б. отишъл в приемно семейство - при Ц. и И., но братята и сестрите му поддържали връзка с него, тъй като И. работила в Дома и той идвал при нея и така идвал и при тях; не са се разделяли, били постоянно заедно с Б.; ходели също заедно на училище, излизали заедно в двора, всичко правили заедно. Свидетелката твърди, че Б. винаги е казвал "тати" на техния баща, но го е чувала и на И. и на Ц. да казва "мамо" и "тати", защото изпитвал

уваЖ.е към тях. Твърди също, че отношението на Ц. и И. не било еднакво спрямо Б. и спрямо техните собствени две дъщери - това го знае, защото е ходила на гости у тях и го е виждала. Балът на Б. бил в заведение в *** и бил организиран от Ц. и И.. Преди да навърши 18 години Б. работил с Ц., правели покриви. Б. е споделял на сестра си, че Ц. му се е карал и че го е удрял, защото е отговарял на И., но не й е споделял по какъв повод е ставало това; когато Б. бил в Германия й звъннал по "месинджъра", плакал и й казал, че са се скарали с Ц. и че той го е оставил сам. Свидетелката твърди, че след като Б. навършил 18 години започнал да работи, заминал за Германия, изкарвал си пари и сам си купувал дрехи, дори със спестените пари си направил заведение в селото, когато бил на 23-24 години. От показанията на свидетелката се установи също, че последните няколко месеца преди смъртта си Б. е живял с приятелката си И. във Враца, както и че тя и малкия й брат организирали и платили погребението на Б. в с.Бели извор, баща им също изпратил пари.

Свидетелката И. Л. е приятелка на Б. Б. от година и половина преди катастрофата; през този период Б. живеел в дома на И. и Ц.; двамата живеели заедно и във Враца в апартамента на нейните родители, а през останалото време живеели в *** в дома на И. и Ц.. Впечатленията на свидетелката от отношенията на Б. с приемното семейство са много добри, не е видяла нищо лошо, Б. наричал И. и Ц. "мамо" и "тати". Б. е споделял пред свидетелката, че е изоставен като малък, че майка му е починала, а баща му е в Испания и затова е дошъл в Дома в ***; не й е споделял за отношенията си с приемните родители. Според свидетелката Б. и неговите братя и сестри не били много близки.

Съдът кредитира показанията на свидетелите като обективни, непротиворечиви и преки, при което следва да бъдат ценени при постановяването на решението. При преценка на показанията на свидетелите Б. Н. и П. Б., съдът отчита възможната тяхна заинтересованост от изхода на делото, предвид обстоятелството, че същите се намират с ответното застрахователно дружество в граждански спор, с оглед разпоредбата на чл.172 от ГПК.

При така възприетата фактическа обстановка, настоящият съдебен състав прави следните правни изводи:

Предявените обективно и субективно кумулативно съединени иски са с правно основание чл. 432, ал.1 КЗ вр. чл. 380 КЗ, във вр. с чл. 45 и чл. 52

ЗЗД за заплащане на застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени от настъпила смърт, вследствие на ПТП, и с правно основание чл.86, ал.1 ЗЗД във вр. с чл.409 от КЗ за заплащане на мораторна лихва за забава върху претендираните обезщетения.

Съгласно нормата на чл. 498 КЗ, установяваща абсолютна положителна процесуална предпоставка за допустимост на прекия иск на пострадалия от настъпило застрахователно събитие срещу застраховател, увреденото лице, което желае да получи застрахователно обезщетение, следва да отправи първо към застрахователя писмена застрахователна претенция по реда на чл. 380 КЗ. Ако застрахователят не е платил в срока по чл. 496, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение, пострадалият може да предяви претенцията си пред съда. Установи се по делото, че сочените предпоставки са налице – писмено заявление от ищците от 24.03.2022г. и отказ на застрахователя да определи и изплати застрахователно обезщетение, което обосновава извод за допустимост на прекия иск по чл. 432 КЗ. Не е оспорена и материално – правната легитимация на ответника.

Правната норма на чл. 432, ал. 1 КЗ урежда и гарантира правната възможност на увреденото лице да предяви пряк иск за обезщетяване на претърпените вреди срещу застрахователя, с когото делинквентът или отговорно за неговото противоправно деяние лице е сключил договор за застраховка "Гражданска отговорност", обезпечаваща неговата деликтна отговорност. Основателността на прекия иск предполага установяване при условията на пълно и главно доказване в процеса на следните факти: 1. настъпилото ПТП и неговия механизъм, 2. противоправното поведение на виновния водач, 3. претърпените неимуществени вреди и 4. наличието на пряка причинна връзка между вредите и настъпилото ПТП, 5. ответникът да е застраховател на гражданската отговорност на причинилия произшествието водач. Вината съгласно установената с нормата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД законова презумпция се предполага.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните доказателства намира, че е налице кумулативното наличие на елементите от фактическия състав на деликта.

Безспорно е по делото, че на 26.12.2021г., около 17:10 ч. по път II - 15 /Враца - *** - Мизия - п.к. Сараево - Оряхово/ в районна на км. 16 + 000, е настъпило твърдяното в исковата молба пътнo-тpанcпopтнo пpиzшecтвие,

предизвикано от водача на лек автомобил "Ауди", модел „80“ с рег. № ВР *** ВВ - И. Н. Л., както и че към датата на настъпването му за този автомобил е била валидно сключена застраховка "Гражданска отговорност" към ответното дружество ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК: ***, гр. София. Безспорно водачът на този лек автомобил е лице от кръга на изрично посочените в чл. 477, ал. 2 КЗ. Гражданската отговорност на виновния в случая водач на МПС за причинените от него неимуществени вреди на ищеца е покрита от задължителната застраховка "Гражданска отговорност" по сключения застрахователен договор.

От съвкупния анализ на събраните по делото доказателства – Протокол за оглед на местопроизшествие от 26.12.2021 г. по ДП № 1376/2021г. по описа на РУ на МВР - гр. Враца, Констативен протокол за ПТП с пострадали лица с рег. № 967000-1160/07.02.2022г. и заключението по комплексната съдебно-автотехническа и съдебно-медицинска експертиза, по безпротиворечив начин се установи както механизма на ПТП, така и че пряк резултат от произшествието е смъртта на Б. С. Б., за която няма друга непосредствена причина.

В уведомление от 29.12.2021г. на РУ на МВР - гр. Враца се установява, че ДП № 1376/2021г. по описа на РУ на МВР - гр. Враца е образувано при условията на чл.212, ал.2 НПК за престъпление по чл.343, ал.1, б. „в“ вр. чл.342, ал.1 НК.

От заключението на комплексната съдебно-медицинска и автотехническа експертиза се установява, че причина за настъпилото ПТП са субективни действия с органите за управление от водача на лекия автомобил „Ауди 80“, което е довело до двиЖ.е с превишена скорост от 136 км/ч, поради което след удар в животно (куче) се отклонил в дясно, напуснал платното за двиЖ.е и се блъснал в крайпътни дървета. Според заключението причината за настъпилата смърт на Б. Б. е съчетаната травма, довела до състояние несъвместимо с живота; налице е пряка и непосредствена причинно - следствена връзка между настъпилото ПТП и смъртта на Б. Б.. Изложеното налага извода, че причина за настъпване на ПТП и леталният изход на пътника в лекият автомобил "Ауди - 80" с рег. № ВР *** ВВ Б. Б. са субективни действия на водача на този автомобил с органите му за управление. А съобразно чл. 45, ал. 2 ЗЗД, във всички случаи на непозволено уреждане вината се предполага до доказване на противното.

Въз основа на гореизложеното, настоящият съдебен състав достига до извод, че пътно-транспортното произшествие, пряк резултат от което е настъпила смъртта на Б. Б., е виновно и противоправно причинено от водача на лек автомобил "Ауди - 80" с рег. № ВР *** ВВ И. Н. Л..

По спорния по делото въпрос за активната материалноправна легитимация на ищите да получат обезщетение за неимуществени вреди от

причинената смърт на Б. Б. съдът намира следното:

Обезщетение се присъжда при доказани особено близка връзка с починалия и кумулативно действително претърпени от смъртта му вреди. Въпрос на конкретна преценка с оглед събраните по делото доказателства е дали между починалия и ищите е била налице особена емоционална връзка, аналогична на взаимоотношения между роднини по права линия. При условията на пълно и главно доказване двамата ищци носят доказателствената тежест, поради което съдът намира, че именно тези отношения в случая остават недоказани. Създаването на трайна и дълбока емоционална връзка между отглежданото дете и отглеждащия го, пораждаща предпоставки за проявление на значителни морални болки и страдания, е въпрос на конкретни житейски обстоятелства и ситуации, но не и задължително, затова подлежи на доказване. Правото на ищите не е абсолютно. То може да бъде реализирано, само ако те докажат пълно и главно, че са създали с починалия особено близка житейска връзка, предполагаща оправдани очаквания за взаимна грижа и помощ, за емоционална подкрепа и доверие и че в резултат на неговата смърт са настъпили сериозни като интензитет и продължителност морални болки и страдания, надхвърлящи нормално присъщите за съответната родствена връзка. В този смисъл са Решение № 300 от 14.03.2023 г. на САС по в. гр. д. № 2575/2022 г. и Решение № 609 от 9.05.2023 г. на САС по в. гр. д. № 3620/2022 г.

Отговор на въпроса кои са лицата, материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък, е даден в Тълкувателно решение № 1/2016 г. от 21.06.2018 г. по т. д. № 1/2016 г. на ОСНГТК на ВКС, с което е прието, че материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в Постановление № 4 от 25.05.1961 г. и Постановление № 5 от 24.11.1969 г. на Пленума на Върховния съд, и по изключение всяко друго лице, което е създавало трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. Обезщетение се присъжда при доказани особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му вреди. В съобразителната част на посоченото тълкувателно решение е разяснено, че с Постановление №

5/24.11.1969 г. Пленумът на ВС е признал право на обезщетение и на отглежданото, но неосиновено дете, съответно на отглеждания го. Включването на посочените лица в кръга на правоимащите е мотивирано със съдържанието на съществувалите между тях и починалия житейски отношения, които са напълно сходни с отношенията между биологичен родител и дете и е справедливо, при установени действително претърпени вреди, те също да могат да получат обезщетение. Признаването на право на обезщетение на отглежданото дете, съответно на отглеждания го, е обвързано с изискване отглеждането да е било трайно и да е създадо връзка и чувства като между биологичен родител и дете, без да се поставя условие за предприети формални процедури по осиновяване или установяване на произход.

В настоящия случай в отношенията между Б. С. Б. и И. и Ц. Н. следва да се отчетат обективните обстоятелства, че последните са полагали грижи за Б. Б. в качеството им на утвърдено професионално приемно семейство по силата на сключени договори с ДСП – гр.Бяла Слатина, с които същите са поели задълж.ето да предоставят приемна грижа на настаненото при тях дете срещу възнаграждение. Следва да се отчетат също обстоятелствата, че ищите И. и Ц. Н. са полагали грижи за Б. Б. около три години (от 02.09.2013г., когато същият е настанен временно за дългосрочно живее и грижи със заповед № РД01-0195/02.09.2013г. на вр.и.д. Директор на ДСП – гр.Бяла Слатина, до 07.11.2016г., когато със заповед № 0601-ЗДЗД-5241/07.11.2016г. на Директора на ДСП – гр.Бяла Слатина е прекратено настаняването му в семейството поради навършване на 20-годишна възраст), че към момента на настаняването му в семейството Б. Б. е бил на 16 години и само около година след настаняването същият е навършил пълнолетие и макар и да е продължил да живее в дома на приемните си родители, същият е имал самостоятелен живот – работил е в чужбина, имал е собствени доходи и спестени пари (с които дори е отворил собствено заведение в селото) и приятелка, с която последните няколко месеца преди смъртта си е живял и във Враца; както и че погребението на Б. Б. е организирано и платено от неговите биологични роднини (брат му Б. Н. и сестра му П. Б. и баща му) и е било в с.Бели извор, където е живяло неговото биологично семейство.

Всички тези обстоятелства очевидно сочат наличието на различни връзка и чувства на ищите спрямо вече починалия Б. Б., които не се

приравняват на трайна особено близка житейска връзка. По делото не се доказва смъртта на Б. Б. да е причинила на ищците морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално-присъщите за родствена връзка между роднини от този кръг. Следва да се отбележи, че посочените в исковата молба морални болки и страдания, не са изключителни, а нормално присъщи при загуба на близък родственик и че събраните гласни доказателства не сочат за дълбоко и трайно "преобръщане на живота" на ищците в резултат именно на смъртта на Б. Б.. Не се установяват никакви извънредни душевни страдания с тежка и съществена, продължителна промяна в личен, битов и професионален план. Свидетелите заявяват стандартни заключения за подобен род дела, без конкретни факти, които да указват на визираната в тълкувателната практика извънредна връзка приживе и страдания по повод загубата на отглеждания Б..

От друга страна Б. Б. не е прекъснал връзката си със своите биологични братя и сестри и баща и не е променил отношението си към тях след като бил настанен в приемното семейство. От показанията на свидетелите Б. Н. и П. Б. се установи, че всички деца от семейството са били настанени в ЦНСТ (Дома) *** и били заедно, а баща им ги посещавал, когато имал възможност; дори и след като Б. бил настанен в приемното семейство на Ц. и И. Н. контактите му с братята и сестрите му продължили, същият продължил да се обръща към родителите си с "мамо" и "тате".

След смъртта на Б. Б. братята, сестрите му и баща му се явяват негови преки наследници по закон и наличието на такива отношения с преките наследници по закон, само по себе си изключва основателността на претенцията на наследниците от разширения кръг – фактически отгледани, но неосиновени деца. Това е така, защото няма да е създадена заместваща връзка, която да е липсвала, съгласно указанията на ВКС в практика по чл. 290 ГПК, т. е. връзката не е била заместител на липсващи деца/родители и не е налице хипотеза, при която ищците да са играли роля, аналогична на биологични родители, при което е възможно и допустимо да се приеме за доказано наличието на изключение от общото правило.

Съгласно задължителните указания с ТР № 1/2018 г. по т. дело № 1/2016 г. на ОСНГТК на ВКС, не подлежи на доказване само особената житейска ситуация, като причина за възникване на връзка на особена близост. Главното и пълно доказване на обстоятелствата по материалноправната

легитимация на лицата - ищци, извън кръга очертан с постановления № 4/61 г. и № 5/69 на Пленума на ВС, конкретно за случая /но не само/ в хипотезата на родство с починалия, извън родство от първа степен по права линия, предполага установяването на три групи факти: 1/ такива, които по своето естество са годни да провокират създаването на особена близка връзка, надхвърляща - когато се касае за лица в някаква степен на родство - типичното съдържание на такава връзка, традиционно за българското семейство, бит и морал - тези обстоятелства следва да обосновават житейските предпоставки за възникването на изключителна духовна връзка, но сами по себе си не биха били достатъчни за обосноваване на активна материалноправна легитимация; 2/ факти, свидетелстващи за съдържанието на установилата се, по причина особената житейска ситуация, връзка между съответните родственици - с продължителност, интензитет и проявления, съобразими за период значително преди и към момента на настъпване на смъртта, които да позволяват квалифицирането ѝ като необичайна; 3/ търпимите болки и страдания от загубата, надхвърлящи по интензитет и времетраене обичайно търпимите от смъртта на близък човек. Неустановяването на която и да е от трите групи факти изключва обосноваването на активна материално - правна легитимация на ищци по искове за обезщетяване на неимуществени вреди, извън кръга очертан с ППВС № 4/61 г. и ППВС № 5/1969 г. При това от значение е не личната оценка на ищеца или квалификацията на създалите се отношения между него и починалия, дадена от трети лица /свидетели/, а доказването на обстоятелствата, предоставящи възможност съдът да изгради личното си впечатление и убеждение за изключителност на тази връзка, по смисъла на ТР № 1/2018 г. по тълк. дело № 1/2016 г. на ОСНГТК на ВКС. /в този смисъл решение № 60070 от 29.06.2021 г. по т.д. № 904/2020 г., т.к., I т.о. на ВКС/.

В заключение, съдът приема, че по делото не е установена при условията на пълно и главно доказване активната материално-правна легитимация за ищите на увредени лица по смисъла на чл. 432, ал. 1 от КЗ с право на обезщетение за неимуществени вреди от причинената смърт на отглеждания Б. Б.. Поради това и предявените от ищите И. Й. Н. и Ц. В. Н., искове с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ за присъждане на неимуществени вреди, причинени от смъртта на отглеждания Б. Б., са недоказани и следва да бъдат изцяло отхвърлени, като неоснователни.

С оглед акцесорния характер на претенциите за законна лихва върху претендираните обезщетения от 24.03.2022г. – датата на предявяване на претенциите пред застрахователя, до окончателното им изплащане, същите следва да бъдат отхвърлени, като неоснователни.

По разноските в процеса:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК на ответното дружество ЗД "Бул Инс" АД следва да бъдат присъдени разноски за настоящата инстанция.

Преди изчисляване на разноските, които ищците дължат на ответника по делото, съдът следва да се произнесе по направеното от ищцовата страна в съдебното заседание възраЖ.е по чл.78, ал.5 от ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на ответника.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал.5 ГПК, е възможно адвокатският хонорар да бъде намален от съда по искане на насрещната страна, поради прекомерност, когато размерът му не отговаря на фактическата и правна сложност на делото, и то до размера, посочен в Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ответника е в общ размер 30 480,00 лв., видно представените на л.290 и л.292 по делото два договора за правна защита и съдействие, касаещи защита по всеки от исковете, предявени от двамата ответници (или по 15 240, 00 лева за всеки иск поотделно по всеки от договорите). Съгласно чл. 7, ал.2, т.5 от Наредба № 1/09.07.2004г. при заведен иск за сумата 200 000,00 лв., минималното адвокатско възнаграждение би следвало да бъде 15 180, 00 лв. с ДДС. Посочената наредба обаче определя само минималните размери на адвокатските възнаграждения за съответния вид помощ. Размерът на възнаграждението за оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне между адвоката и клиента и трябва да бъде справедлив и обоснован (чл. 1 от Наредбата и чл.36, ал.2 от ЗА). Макар преценката за прекомерност винаги да е субективна, а минималните размери на възнагражденията да са само база за определянето на действително обосновано по стойност такова /като съдът не е обвързан от тях, съгл. разясненията, дадени в т.3 на ТР № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, нито от § 2 от Наредбата/, в конкретния случай, възнагражденията от по 15 240, 00 лева по всеки от договорите не са прекомерни. Разпоредбата на чл. 1, ал. 5 от

Наредба № 1/09.07.2004 г., предвижда, че за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените иски, за всеки един от тях поотделно. В конкретния случай са предявени два субективно кумулативно съединени иска, като за всеки един от тях се дължи адвокатско възнаграждение в размер от по 15 180, 00 лв. с ДДС, т. е. минималното адвокатско възнаграждение за двата иска е общо 30 360,00 лв. с ДДС, а се претендира 30 480,00 лв. с ДДС, т.е със 120, 00 лева повече, поради което същото не е прекомерно.

С оглед изложеното, и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК на ответното дружество ЗД "Бул Инс" АД следва да бъдат присъдени разноски за настоящата инстанция в размер 514,00 лева за възнаграждение на вещите лица по изпълнената съдебна експертиза, 190,00 лева за възнаграждение и разноски на свидетели и 30 480,00 лв. с ДДС заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно представен списък по чл.80 ГПК и договори за правна защита и съдействие от 14.02.2023г. (л.290 и 292 по делото).

На ищите И. Й. Н. и Ц. В. Н. разноски не се дължат и не следва да се присъждат.

Така мотивиран, Врачански окръжен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от И. Й. Н., ЕГН: ***** и Ц. В. Н., ЕГН: *****, и двамата с адрес: ***, общ. ***, ***, чрез пълномощниците им адв. Н. Д. и адв. Ж. Т., срещу ЗД "Бул Инс" АД с ЕИК *** със седалище и адрес на управление ***, субективно и обективно съединени иски с правно основание чл. 432, ал.1 КЗ вр. чл. 380 КЗ, във вр. с чл. 45 и чл. 52 ЗЗД за заплащане на сумите, както следва: 200 000 лв. на И. Й. Н. и 200 000 лв. на Ц. В. Н. - главници, представляващи застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в търпени страдания, вследствие смъртта на Б. С. Б., ЕГН: *****, починал на 26.12.2021г., настъпила при ПТП от 26.12.2021 г. по път II - 15 /Враца - *** - Мизия - п.к. Сараево - Оряхово/ в районна на км. 16 + 000, при управление на л.а марка "Ауди", модел „80“ с рег. № ВР *** ВВ, управляван от виновния водач И. Н. Л., ЕГН: *****, и с правно основание чл.86, ал.1 ЗЗД във вр. с чл.409 от КЗ за заплащане на мораторна лихва върху тези суми от 24.03.2022г. – датата на

предявяване на претенциите пред застрахователя, до окончателното им изплащане, като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА И. Й. Н., ЕГН: ***** и Ц. В. Н., ЕГН: *****, и двамата с адрес: ***, общ. ***, ***, ДА ЗАПЛАТЯТ на ЗД "Бул Инс" АД с ЕИК *** със седалище и адрес на управление ***, разноски за настоящата инстанция в размер 514,00 лева за възнаграждение на вещите лица по изпълнената съдебна експертиза, 190,00 лева за възнаграждение и разноски на свидетели и 30 480,00 лв. с ДДС заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Апелативен съд - София в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Съдия при Окръжен съд – Враца: _____